

Situació de l'ocupació als Països Catalans

III trimestre de 2009

La xacra de l'atur avança als Països Catalans

Quan l'actual crisi econòmica va començar, a principis del 2008, poca gent s'imaginava que la seva durada i la seva gravetat són les que estem vivint. Tanmateix, ja llavors, érem molta gent i moltes organitzacions que denunciàvem que qui pagaria la crisi serien les classes treballadores, precisament aquelles que menys van beneficiar-se del període anterior de bonança econòmica.

Un any i mig més tard, els Països Catalans ja hem consolidat el milió i quart de persones a l'atur, els governs han avançat en mesures per mantenir dels beneficis empresarials i amb limitadíssimes polítiques de protecció social i la destrucció de llocs de treball ja s'ha traslladat a tots els sectors productius, a causa de la reducció del poder adquisitiu de la majoria de la població.

Malgrat tot, precisament per la ineficàcia de les mesures impulsades per fer front a la crisi i per garantir el benestar social entre les persones més afectades, cal que analitzem exactament en quina mesura i quins col·lectius estan patint més la situació actual.

Per aquest motiu, en base a les dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA) del tercer trimestre d'aquest 2009, des de la Intersindical-CSC, us oferim algunes taules i xifres per conèixer millor la gravetat i l'evolució de la crisi, així com algunes propostes que han de servir per superar-la, mantenir la qualitat de vida del conjunt de la població catalana i començar a construir un model socioeconòmic que eviti crisis i formes de precarietat posteriors a les quals ja hi estem massa acostumats/des.

Cal tenir en compte, però, que malauradament les xifres analitzades fan referència a les comunitats autònomes de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears i Pitiüses, les úniques que permet tractar de forma separada l'EPA, malgrat que les classes treballadores de territoris com la Catalunya Nord o la Franja de Ponent, amb les seves particularitats, pateixen una evolució semblant.

Dades generals d'atur

		aturats/des		increment	
		3r trim. 09	3r trim. 08	trimestral	anual
total	Catalunya	607.200	292.900	0,88%	107,31%
	País Valencià	564.200	293.200	2,82%	92,43%
	Illes Balears i Pitiüses	90.000	48.100	-16,51%	87,11%
	Països Catalans	1.261.400	634.200	0,24%	98,90%
homes	Catalunya	345.200	167.000	-2,98%	106,71%
	País Valencià	332.700	151.900	9,15%	119,03%
	Illes Balears i Pitiüses	59.400	24.800	-7,33%	139,52%
	Països Catalans	737.300	343.700	1,74%	114,52%
dones	Catalunya	262.000	126.000	6,42%	107,94%
	País Valencià	231.500	141.400	-5,08%	63,72%
	Illes Balears i Pitiüses	30.600	23.300	-29,98%	31,33%
	Països Catalans	524.100	290.700	-1,82%	80,29%
<25 anys	Catalunya	140.100	82.000	9,03%	70,85%
	País Valencià	116.100	82.200	11,42%	41,24%
	Illes Balears i Pitiüses	18.500	18.300	-8,42%	1,09%
	Països Catalans	274.700	182.500	8,62%	50,52%

Aquesta primera taula ens permet observar de forma genèrica la magnitud de l'impacte de la crisi en l'ocupació catalana. Així, en termes anuals, pràcticament s'ha doblat el nombre de persones aturades, arribant fins a les 1.261.400, una xifra històrica. Quant a comunitats autònomes, Catalunya és la que presenta un increment relatiu i absolut major, mentre que en la situació contraposada es troba a les Illes Balears i Pitiüses, amb una diferència de fins a 20 punts percentuals entre ambdues. En termes mensuals, per altra banda, el nombre d'aturats/des tan sols ha crescut en aproximadament 3.000 persones, a causa de l'impacte de la contractació de temporada i dels plans d'estímul econòmic, els quals, malgrat ser cars i de curta durada, algun efecte sí que han tingut. De fet, a les Illes Balears i Pitiüses, el nombre de desocupats/des fins i tot s'ha reduït un 16,5% en els darrers 3 mesos. Tanmateix, si comparem aquesta evolució amb la del conjunt de l'Estat espanyol, ens n'adonem que les xifres no són gens favorables, ja que, enfront el nostre lleuger increment d'aturats/des, el global estatal ha esdevingut d'una disminució de més de 14.000 persones sense feina.

Fent una lectura per col·lectius, l'increment anual del nombre d'homes a l'atur és gairebé 35 punts superior al de les dones. Tanmateix, aquesta diferència varia molt segons territori i, de fet, a Catalunya, l'augment és lleugerament superior en els homes que en les dones, mentre que, a les Illes Balears i Pitiüses, la diferència és de més de 100 punts, en favor de l'increment del nombre d'aturats masculins. Igualment, a nivell

trimestral, el nombre de dones sense feina fins i tot s'ha reduït, en el conjunt del país, malgrat l'increment general de l'atur.

Quant a la gent jove, s'observa un increment més lleuger del nombre d'aturats/des, de poc més del 50%, també amb fortes diferències entre comunitats autònomes. Al contrari que en el cas de la tendència de l'atur femení, aquí el nombre de joves sense feina, a Catalunya, s'ha incrementat més d'un 70%, mentre que, a les Illes Balears i Pitiüses, aquest increment ha estat gairebé imperceptible, de poc més de l'1%. En general, però, el menor augment relatiu en aquestes dades pot respondre també de què es partia d'una situació inicial molt més precària que la mitjana, tal com es pot comprovar en les posteriors dades reflectides en taxes d'atur. Per altra banda, és interessant comprovar que aquesta enquesta detecta el doble de joves sense feina que les xifres publicades el mateix mes pel ministeri espanyol de Treball per als Països Catalans, atès que aquestes només recullen les persones inscrites en els serveis públics d'ocupació i gran part de la gent jove veu aquest tràmit inútil, ja que no li serveix per trobar feina, ni tenen accés a cap tipus de prestació o subsidi, motiu pel qual resten invisibles als ulls de l'executiu central.

		taxa d'atur	
		3r trim. 09	3r trim. 08
total	Catalunya	15,95%	7,63%
	País Valencià	21,96%	11,61%
	Illes Balears i Pitiüses	14,82%	8,16%
	Països Catalans	18,06%	9,12%
homes	Catalunya	16,50%	7,74%
	País Valencià	22,80%	10,37%
	Illes Balears i Pitiüses	17,70%	7,47%
	Països Catalans	18,97%	8,69%
dones	Catalunya	15,28%	7,50%
	País Valencià	20,84%	13,32%
	Illes Balears i Pitiüses	11,27%	9,06%
	Països Catalans	16,93%	9,69%
<25 anys	Catalunya	37,55%	20,33%
	País Valencià	40,69%	27,35%
	Illes Balears i Pitiüses	26,89%	26,41%
	Països Catalans	37,78%	23,60%

Aquesta segona taula ens mostra l'evolució que aquest darrer any han fet les taxes d'atur, per col·lectius i territoris. Així, en el conjunt dels Països Catalans, pràcticament s'ha doblat, arribant fins a un històric 18,06%, però amb algunes diferències importants a nivell de comunitats autònomes, ja que tant Catalunya com les Illes Balears i Pitiüses s'han quedat al voltant del 15%, mentre que el País Valencià ha arribat fins gairebé el 22%. En tot cas, en xifres genèriques, l'increment ha estat superior que en el conjunt

de l'Estat espanyol, el qual partia d'una taxa d'atur clarament major que la catalana, de l'11,33%, i que ha evolucionat fins trobar-s'hi lleugerament per sota, ja que actualment és del 17,93%.

Igualment, la taxa d'atur masculina, que fa un any era un punt inferior a la femenina, ha evolucionat fins situar-s'hi dos punts per sobre. Aquesta diferència invertida és especialment notòria a les Illes Balears i Pitiüses, on la taxa d'atur masculina és 6 punts i mig superior. Pel que fa a la gent jove, la taxa d'atur ha crescut fins a un increïble 37,78%. Així, més d'un/a de cada tres menors de 25 anys que pot i vol treballar no té feina, una xifra que s'eleva fins a més del 40% dels casos, en el País Valencià. A nivell europeu, per contra, la taxa de desocupació de la gent jove es queda en poc més del 20%.

Atur per sectors productius

sector: agricultura	2009	2008	diferència	%
Catalunya	58.900	60.500	-1.600	97,36%
País Valencià	60.100	68.400	-8.300	87,87%
Illes Balears i Pitiüses	6.100	4.500	1.600	135,56%
Països Catalans	125.100	133.400	-8.300	93,78%

sector: indústria	2009	2008	diferència	%
Catalunya	605.900	745.400	-139.500	81,29%
País Valencià	330.000	413.800	-83.800	79,75%
Illes Balears i Pitiüses	41.300	40.500	800	101,98%
Països Catalans	977.200	1.199.700	-222.500	81,45%

sector: construcció	2009	2008	diferència	%
Catalunya	318.700	385.200	-66.500	82,74%
País Valencià	214.800	298.600	-83.800	71,94%
Illes Balears i Pitiüses	61.100	81.400	-20.300	75,06%
Països Catalans	594.600	765.200	-170.600	77,71%

sector: serveis	2009	2008	diferència	%
Catalunya	2.215.800	2.304.200	-88.400	96,16%
País Valencià	1.400.600	1.431.800	-31.200	97,82%
Illes Balears i Pitiüses	408.500	407.900	600	100,15%
Països Catalans	4.024.900	4.143.900	-119.000	97,13%

Per entendre aquests gràfics, cal saber que les dues primeres columnes es refereixen al nombre de persones empleades a cada sector durant el tercer trimestre de 2009 i de 2008, respectivament, la tercera columna mostra la diferència entre les dues xifres anteriors i la quarta representa el percentatge de llocs de treball que es mantenen respecte els que hi havia un any abans, en cada sector i comunitat autònoma.

Així, en termes nacionals, la majoria dels nous aturats i aturades provenen del sector de la indústria, seguit del de la construcció i dels serveis. Percentualment, però aquell que manté menys llocs de treball és el de la construcció, que actualment ocupa una xifra equivalent al 77% de les persones que ocupava fa un any. Tanmateix, malgrat que els sectors causants de la majoria de la nova desocupació siguin els de la construcció i la indústria, cal tenir en compte que, si s'analitzen les dades dels darrers mesos, la destrucció d'ocupació s'està traslladant cada vegada més al sector serveis, atès que la precarietat cada vegada major de la població en redueix el consum i això perjudica petites empreses i negocis. Això s'ha unit a què certes ajudes al sector de l'automòbil han frenat alguns acomiadaments, igual que ha ocorregut amb el PlanE en el cas de la construcció. Tot i això, caldrà veure si, un cop finalitzada l'etapa d'aquests

incentius, es tornarà a reprendre el procés de destrucció d'ocupació, a la vegada que el del sector serveis seguirà endavant i cada vegada de forma més aguda.

Analitzant les dades per comunitats autònomes, ens trobem amb profundes diferències. Així, percentualment, Catalunya i el País Valencià presenten xifres semblants quant al nombre de llocs de treball mantinguts en els sectors de la indústria i els serveis, tot i que la comunitat valenciana ha destruït més ocupació, en termes relatius, en l'agricultura i la construcció (mantenint-hi un percentatge de llocs de treball un 10% inferior que a Catalunya, aproximadament).

Per la seva banda, les Illes Balears i Pitiüses han creat (poca) ocupació en tots els sectors, excepte en el de la construcció, on s'hi han destruït més de 20.000 llocs de treball. El seu increment de l'atur, doncs, és degut en exclusiva al fre del mercat immobiliari i a un augment del nombre de persones sense feina anterior que ha seguit sense trobar-ne, a diferència de la resta del país, on la crisi ha afectat tots els sectors, en major o menor grau.

Atur segons tipus de contracte

contracte indefinit	2009	2008	diferència	%
Catalunya	2.152.700	2.283.200	-130.500	94,28%
País Valencià	1.165.900	1.223.600	-57.700	95,28%
Illes Balears i Pitiüses	312.600	301.900	10.700	103,54%
Països Catalans	3.631.200	3.808.700	-177.500	95,34%

contracte temporal	2009	2008	diferència	%
Catalunya	504.700	630.300	-125.600	80,07%
País Valencià	480.400	590.000	-109.600	81,42%
Illes Balears i Pitiüses	119.399	134.400	-15.001	88,84%
Països Catalans	1.104.499	1.354.700	-250.201	81,53%

Amb aquestes dades, podem veure com l'increment de l'atur prové principalment de la destrucció d'ocupació temporal. Així, actualment es mantenen més d'un 95% dels llocs de treball coberts amb contractes indefinits (a les Illes Balears i Pitiüses, fins i tot, se n'ha incrementat el nombre), mentre que aquesta xifra es redueix fins al 81,5% en el cas dels contractes temporals. En diferent mesura, aquestes diferències es mantenen en cadascun dels tres territoris.

Aquestes xifres ajuden a explicar el motiu pel qual l'atur juvenil s'ha incrementat fins la taxa en la qual es troba actualment, així com desmenteix aquells arguments que defensen que un abaratiment de l'acomiadament faria reduir l'atur. Així, quan la contractació temporal només presenta despeses de 8 dies per any treballat, en cas de finalització de relació laboral, aquesta destrucció de llocs de treball per aquests casos fa témer que, en cas que l'acomiadament del contracte indefinit fos més barat, el nombre de persones sense feina s'incrementaria entre el col·lectiu amb aquesta tipologia de contracte.

Atur segons nacionalitat

Estat espanyol (taxa)	2009	2008	increment
Catalunya	13,44%	7,10%	89,30%
País Valencià	19,06%	10,55%	80,66%
Illes Balears i Pitiüses	11,12%	7,67%	44,98%
Països Catalans	15,26%	8,38%	82,14%

Unió Europea (taxa)	2009	2008	increment
Catalunya	22,71%	10,78%	110,67%
País Valencià	26,41%	17,01%	55,26%
Illes Balears i Pitiüses	17,27%	16,97%	1,77%
Països Catalans	24,08%	14,39%	67,28%

Fora UE (taxa)	2009	2008	increment
Catalunya	27,91%	18,34%	52,18%
País Valencià	34,71%	19,85%	74,86%
Illes Balears i Pitiüses	28,89%	13,23%	118,37%
Països Catalans	30,43%	18,36%	65,73%

Aquestes taules revelen que, malgrat que el creixement relatiu afecti més a la població amb nacionalitat espanyola que a la nouvinguda, aquest fet es deu a què la situació de partida ja era molt més negativa en el segon col·lectiu, i és que, observant les taxes d'atur actuals, veiem com la taxa que afecta als treballadors i les treballadores sense nacionalitat europea puja fins al 30,43% i dobla la de la població amb nacionalitat espanyola, que es queda en el 15,26%. La situació de la ciutadania amb passaport europeu queda entremig, amb una taxa d'atur del 24,08%.

En el cas de les Illes Balears i Pitiüses, la situació és diferent, ja que la població de fora de la UE ha patit un increment en la taxa d'atur del 118,37%, situant-se en el 28,89%, més de 17 punts superior a la taxa que afecta la població amb nacionalitat espanyola.

Aquestes xifres són preocupants i s'afegeixen a la precarietat que ja patia la població nouvinguda i a les seves dificultats per accedir a subsidis d'atur o per renovar els permisos de residència, així com a la creixent xenofòbia que està creixent en el context de crisi i atur elevat.

Atur segons nivell d'estudis

educació primària	2009	2008	diferència	%
Catalunya	165.100	89.600	75.500	84,26%
País Valencià	113.000	65.400	47.600	72,78%
Illes Balears i Pitiüses	21.000	8.200	12.800	156,10%
Països Catalans	299.100	163.200	135.900	83,27%

ed. secundària 1*	2009	2008	diferència	%
Catalunya	191.100	103.000	88.100	85,53%
País Valencià	212.000	111.800	100.200	89,62%
Illes Balears i Pitiüses	36.200	28.200	8.000	28,37%
Països Catalans	439.300	243.000	196.300	80,78%

(*Educació secundària primera etapa i formació i inserció laboral corresponent)

ed. secundària 2*	2009	2008	diferència	%
Catalunya	144.100	80.500	63.600	79,01%
País Valencià	140.700	75.600	65.100	86,11%
Illes Balears i Pitiüses	23.000	13.500	9.500	70,37%
Països Catalans	307.800	169.600	138.200	81,49%

(*Educació secundària segona etapa i formació i inserció laboral corresponent)

educació superior	2009	2008	diferència	%
Catalunya	95.400	62.400	33.000	52,88%
País Valencià	94.200	54.200	40.000	73,80%
Illes Balears i Pitiüses	8.900	5.400	3.500	64,81%
Països Catalans	198.500	122.000	76.500	62,70%

Per entendre aquests requadres, cal tenir en compte que, a diferència dels primers, en aquest cas les xifres fan referència al nombre d'aturats/des amb cada nivell d'estudis, mentre que el percentatge final reflecteix el seu increment percentual anual en cada fila.

D'aquesta manera, aquesta crisi ha afectat en menor mesura aquelles persones amb estudis superiors, els quals han vist incrementat el nombre d'aturats/des del col·lectiu un 62,7%, enfront l'augment d'entre el 80% i el 84% dels altres col·lectius, els quals no presenten grans diferències entre ells i segons territori. L'única variació destacable és a les Illes Balears i Pitiüses respecte l'evolució del nombre de persones sense feina del col·lectiu amb estudis de primària (156,10% més) i la del col·lectiu amb la primera etapa d'educació secundària (només del 28,37%).

En tot cas, el fort increment de l'atur en sectors com la construcció i la indústria, en els quals (sobretot en el primer) hi treballaven poques persones amb estudis superiors, hauria pogut provocar que aquest col·lectiu s'hagi vist menys afectat per la crisi actual.

Atur segons temps buscant feina

menys d'1 mes (taxa)	2009	2008	diferència
Catalunya	6,8%	12,6%	-46,03%
País Valencià	7,2%	14,1%	-48,94%
Illes Balears i Pitiüses	11,2%	16,0%	-30,00%
Països Catalans	7,29%	13,52%	-46,07%

d'1 a 3 mesos (taxa)	2009	2008	diferència
Catalunya	17,0%	30,7%	-44,63%
País Valencià	15,9%	30,5%	-47,87%
Illes Balears i Pitiüses	14,6%	30,7%	-52,44%
Països Catalans	16,34%	30,61%	-46,63%

de 3 a 6 mesos (taxa)	2009	2008	diferència
Catalunya	17,5%	17,4%	0,57%
País Valencià	16,5%	16,2%	1,85%
Illes Balears i Pitiüses	20,3%	18,0%	12,78%
Països Catalans	17,25%	16,92%	1,97%

de 6 mesos a 1 any (taxa)	2009	2008	diferència
Catalunya	27,0%	14,6%	84,93%
País Valencià	24,1%	11,9%	102,52%
Illes Balears i Pitiüses	30,3%	12,2%	148,36%
Països Catalans	25,94%	13,23%	96,10%

d'1 a 2 anys (taxa)	2009	2008	diferència
Catalunya	18,5%	9,4%	96,81%
País Valencià	20,5%	10,4%	97,12%
Illes Balears i Pitiüses	15,9%	7,4%	114,86%
Països Catalans	19,21%	9,68%	98,36%

més de 2 anys (taxa)	2009	2008	diferència
Catalunya	8,3%	6,2%	33,87%
País Valencià	8,3%	7,0%	18,57%
Illes Balears i Pitiüses	4,8%	5,1%	-5,88%
Països Catalans	8,05%	6,47%	24,50%

En aquest cas, els requadres reflecteixen el percentatge de persones sense feina que es troben en cada situació (temps cercant un lloc de treball), per territori i any, així com la variació anual que ha tingut lloc. Així, lògicament, com que es tracta el nombre de persones a l'atur en termes relatius, el fet que el percentatge es redueixi en la cel·la d'un requadre (d'un any a l'altre) provoca que el percentatge d'una o diverses cel·les equivalents d'altres requadres s'incrementin.

Sabent això i observant els requadres, podem veure com el nombre de persones que porten menys de 3 mesos sense feina s'ha reduït de forma anàloga arreu del país, a la vegada que s'ha incrementat el nombre de persones que es troben en aquesta situació

per un període d'entre 6 mesos i 2 anys. Pel que fa al període entremig (entre 3 i 6 mesos sense feina), el percentatge d'aturats/des en aquesta situació pràcticament no ha variat a Catalunya i al País Valencià, mentre que a les Illes Balears i Pitiüses s'ha incrementat gairebé un 13%. Per contra, quant als desocupats i les desocupats que porten més de 2 anys en aquesta situació, aquesta xifra ha augmentat perillosament a Catalunya, però també al País Valencià, arribant en ambdós casos a representar un 8,3% de la població sense feina, mentre que, a les Illes Balears i Pitiüses, el percentatge que representen s'ha reduït lleugerament (tot i que també és el territori en el qual el nombre d'aturats/des per un període d'entre 6 mesos i 2 anys s'ha incrementat més).

En qualsevol cas, aquestes xifres demostren que s'ha incrementat de forma alarmant el nombre d'aturats/des de llarga durada, a causa de les dificultats per trobar feina. D'aquesta manera, el nombre de persones sense feina que porten més de mig any en aquesta situació ja són més d'un 53% del total, quan fa un any no arribaven al 30%, amb totes les dificultats que comporta en consumir-se els estalvis i les prestacions, a més dels problemes psicològics que se'n deriven i les desafortunades ajudes del govern central, que només beneficien els nous aturats i aturades.

Conclusions

Amb l'estudi de les dades de la darrera Enquesta de Població Activa referides als Països Catalans, es confirmen alguns dels anàlisis que s'han realitzat amb anterioritat, en especial pel que fa a orígens i evolució de la crisi i col·lectius més afectats, així com aporten noves idees a analitzar.

Així, en un principi, foren els sectors de la construcció i la indústria els més afectats per la crisi i els que feren créixer més el nombre d'aturats/des. Més endavant, però, a causa dels plans d'estímul econòmic del govern central (en forma de PlanE i d'ajudes a determinats sectors, amb elevats costos econòmics i efectes limitats en el temps), es moderà la destrucció d'ocupació, a la vegada que la precarització provocada començava a afectar en el consum general i, per tant, al sector serveis. Això explicaria que fossin els homes qui més perdessin la feina, en ser els dos primers sectors històricament masculinitzats, malgrat que darrerament la tendència s'ha anat equiparant a la de l'atur femení. Així, per tal de poder invertir els recursos públics de forma racional, amb resultats permanents i en favor d'una majoria de la ciutadania, cal renunciar a les simples ajudes puntuals a empreses i sectors amb problemes, per tal d'iniciar un canvi profund de model socioeconòmic.

Per altra banda, la majoria de llocs de treball destruïts eren els coberts per contractes de treball temporals, característics de la gent jove, que han vist incrementada la seva taxa d'atur fins a nivells elevadíssims. Això demostra com una tipologia de contracte amb un acomiadament més barat (com el temporal) en cap cas garanteix el manteniment del lloc de treball, sinó tot el contrari. Per aquest motiu, cal lluitar contra el frau existent en la contractació temporal i enterrar tota temptativa de reducció de les despeses d'indemnització per acomiadament, en cas de pretendre avançar cap unes relacions laborals de qualitat.

Igualment, observem com la població immigrada és un col·lectiu especialment afectat per la destrucció d'ocupació, una situació que paradoxalment conviu amb un creixent sentiment de xenofòbia vers aquest, sota l'excusa que "ens roben la feina". En aquest sentit, polítiques que inciten a aquest sentiment en contra de la població nouvinguda, com la recent Llei d'Estrangeria, que a la vegada en precaritza més la vida, no ajuden en cap cas a solucionar en clau de classe treballadora un conflicte que es manté vers

la patronal i no entre els diferents col·lectius i tipologies de treballadors i treballadores. En aquest sentit, cal enfortir el sentiment de solidaritat i de classe, per tal de reclamar conjuntament el repartiment del treball i la riquesa.

De la mateixa manera, aquestes xifres també demostren com aquelles persones amb estudis superiors han patit en menor mesura la destrucció de llocs de treball. Per aquest motiu, a més de per la necessitat d'avançar en una política industrial basada en la innovació i la recerca, cal garantir l'accés a aquests estudis a una majoria de la població, si així ho desitja, mitjançant beques i major despesa en formació.

Finalment, s'observa com cada vegada es triga més a trobar feina, un cop s'ha perdut l'anterior, amb tots els problemes econòmics i de salut que això comporta. Per tal de posar-hi solució, doncs, cal majors inversions en serveis públics i no centrar els nous subsidis en aquells/es nous/ves aturats/des, sinó en tota persona que es troba en aquesta situació, amb la creació d'una prestació digna per a totes les persones desocupades. Això, a la vegada, permetria garantir un mínim de consum que revertiria en els comptes d'empreses i negocis i en el benestar de la població beneficiària.

En aquest sentit, per resoldre els problemes plantejats, la Intersindical-CSC defensa un decàleg de mesures que podeu consultar [aquí](#), entre les quals s'hi inclouen no aprovar cap ERO sense acord sindical, augmentar les prestacions socials i la despesa en sanitat i educació, imposar un sistema fiscal realment progressiu i que carregui sobre les rendes altes, impulsar el sector públic com a element cabdal de l'economia (incloent la participació en les finances, la indústria, l'energia...) i avançar cap a l'edificació d'un Marc Català de Relacions Laborals que eviti els greuges que patim com a nació espoliada i sense competències reals per garantir el progrés econòmic, el benestar social i els drets laborals.